ei taha tööd teha — wastasin mina — see ei pea kaa mite söömagi! ja seie jääb minu rahast ju muidugi kül!" Andsin hoostele piitsa ja läksin jälle minema. Hobused ei tahtnud jooksta; seda enam neile leikasin, seda laisemaks jäid, ühtegi ei aidanud, et ma kül kurja hüüdsin, mind wõta ja mu hobused kaa. Nõnda sain ommeti wiimaks mäe alla, aga sinna hobused jäid seisma ja ei tahtnud enam paigast ära saada. Kül karjusin ja rookisin ilma wäsimata mõõda hooste jalgu ja päid, nõnda et kiwid olekssid pidand karjuma, aga nemad ei tõstnud jalgu ega saanud kaa sammu edasi. Nüüd hakkasin waljadest kinni, tõmbasin ühe käega edasi, teisega peksin, et nende luudkondid olekssid pidand pehmeks saama. Raiped ei liikunud ei edasi ega tõrwale. Tagusin neid jalaga kõhu alla, wastu jalgu — üks ta puhas — kõik ilma asjata — ma olin just kui äranõitud! Süda oli täis.

Oh seda tulist häda; mis nüüd teha? Seie ei olnud enam kui paar wersta maad, aga mädand mägi ees. Kõik wandumine — Jumal andku mulle seda andeks — ei aidanud enam, siis tuli weel üks nõu mu meele, kellest ma enne olin kuulnud, aga mis ma ial weel mite katsunud. Wõtsin taela tüki taskust, raiusin tuld ja tahtsin põlewat taela hoostele sawa alla pista. Juba sirutasin

käe wälja — aga korraga tuleb üks suure kiwi tagant wälja, kisub piitsa mu käest ära, paneb mulle wastu lõugu, et pea wabises otsas, ja hüab: „oot' sina hobuse tapja, sina lojukse tõõnija, sind ma tahan õppetada sõitma ja hooste peale halastama, sina koer!" Ega ma weel ei kartnud, waid panin seda tühjaks jutuks; ja et see mind wihastas, karjusin mina, et ta pidi oma teed minema: ma wõin sõita, kuda tahan, sellega ei ole tegemist ei kellelgi inimesel, ega koeral, ega kaa kuradilgi. Wõi ei kuradilgi? rõõkis tema, — seda tahan sulle näidata — seesama mina just olen!" Nüüd tegi ta oma suu lahti ja tuline keel rippus wälja küündra pikkuselt — seda ma nägin, ehk mu silmad kül ka natuke kirjud olid. Nüüd wõttis ta mu kraest kinni, wajutas pea ja käed maha tagumise ratta juure, karjus: „nüüd karga kodaratesse kinni ja lükka, sina kuri lojukse tapja!" ja leikas mulle piitsaga üle selja ristati ja põigiti, et mul walu oli, nagu oleks ta habeme noaga rinnust läbi-leiganud! — Oh seda hirmu! kõrwalt waatasin ta peale ja pikad tulised sarwed olid temal peas. Taga läks wangker nüüd edasi. Oh, mu sisikond wabiseb weel, selle peale mõeldes. — Waikseste hüüdis ta hobused, mind kihutas sõimates ja wandudes ja hoopa selga ladudes, et maa mu al